

1.572

Título: PEDRA DE COMPOSTELA

Lema: camiño de estrelas

Autor: Darío Xohán Cabana

Rua de Lamas de Prado, 9-2º

LUGO

pra daquela, é posible que esteña
onde digo a continuación, polo que,
se é caso, pido aviso ós dous sitios:

Rua Pazos Fontenla, 110-2º

BUEU (pontevedra)

2867
1982

PEDRA DE COMPOSTELA

Lema: camiño de estrelas

-I-

...vio huu camino d'estrelas que se começaua sobre lo mar de Frisa...

Hai unha luz galáctica bringuela
que brilla con espléndidos luceiros
sinalando os innúmeros vieiros
que van á fin do mundo canda ela.
Hai unha luz que amosa Compostela
por todos os camiños e roteiros,
e Europa constelada de romeiros
é un río que se inxire no Sarela.
Hai un río de luz ancho e profundo
que a vella Europa nosa aluma e leva
deica Galicia a luz de todo o mundo.
Hai un camiño que percorre a xente
traguendo luz e disipando treva
prá nación máis formosa de Oucidente.

-II-

Occitania

Señor Gaiferos de ollos leonados
que viñeche morrer en Compostela,
a luz dos trovadores ben amados
converteute en saudosa cantinela.
Meu señor don Gaiferos de Aquitania
que viñeche morrer ó meu país,
a voz maravillosa de Occitania
soa en Pero Meogo e don Denis.
Velliño de docísimas miradas
que reinabas en trobas e chegache
pra morrer a esta grande Catedral,
eu louvo en ti as xentes delicadas
do teu país, e os cantos que tu amache
na belísima lingua provenzal.

Vellos peregrinos franceses con xogar

Pón as bótas e o traxe de romeiro,
non esquezas a bota de bon viño,
colle a harpa e ven connosco, compañeiro,
pra facéremos xuntos o camiño.

Sacude os pés, amigo, e ven lizgairo,
que é moi lonxe moi lonxe Compostela,
e cántanos cantares con donairo
pra alegrarnos as xeiras deica ela.

E pensa unha cantiga, bon amigo,
ben rimada á maneira dos franceses,
en lingua d'oïl, con verse e con envoi,
e habémola cantar todos contigo
se chegamos, á fin de varios meses,
ó cume promisorio de Monxoi.

(envoi, pronunciado como se escribe,
en francés antigo)

Milladoiros

Peregrino, se perdes o vieiro,
golpea co bordón a neve fría
e escoitarás a alegre melodía
dos coios a unha beira do carreiro.

Peregrino, a esperanza tén un nome
de pedras apiladas por aqueles
que antes tua pasaron, e por eles
é máis seguro o andar de cada home.

Peregrino, contempla o milladoiro,
monumento fraterno e compañeiro
dos romeiros que foron e serán,
e gózate en saberes que é un agoiro
da chegada ó final do teu roteiro;
e pon tu outra pedra ós que virán.

-V-

Parada do peregrino no Hospital do Incio

O tempo suspendido da follaxe
pinga na pedra antiga do Hospital
e pón unha cantiga inmemorial
no meio da tenaz peregrinaxe.
Aquí o camiñante intemporal
perdéndose en recóndita ramaxe
repousa da calor e da fogaxe
no verdescente mol castiñeiral.
Un alto no camiño marca a pedra
belísima cuberta pola hedra
despaciosa do tempo a devalar,
e o peregrino -vén talvez da Franza-
levántase e espriguízase e avanza
de novo con pausado camiñar.

-VI-

Pedra de Compostela

Pedra de luz antiga acrujolada
que abranxes no labor a nosa historia
e anuncias nova vida promisoría
na perpetua duranza percurada.
Pedra de Compostela na memoria
por sempre endexamais estás chantada
e vives canda nós tu! cicelada
polo Mestre no pórtico da gloria.
Pedra de Compostela, cantería
de estraña filigrana milagreira
que trasformas en luz materia fría,
tu es a cifra nosa verdadeira,
pedra de Compostela, romaría
dos gozos máis lanzás da terra inteira.